

Редакційне

Як повстала й яке є значення Чотиродесятниці?

“Чотиродесятниця”, одна з давніх літургічних стихир в латинській мові починалася наступними словами: (Quadragesimo die Christus pro nobis tradetur), “Сорокового дня Христос за нас буде виданий”. Пізніше слово “quadragesimo” скоротили на “quaresma”, період приготування 40 днів в яких християни приготовляються до Пасхи. В нашій мові “Чотиродесятниця” означає сорокденне приготування до Пасхи, найважливішого свята в християнському календарі, Воскресіння Христове, підстава всієї віри в Христа Спасителя.

В нашому обряді давніше починалася в понеділок першого тижня великого посту, а в латиників у середу коли посипається попіл на голову вірних. Задля практичних причин також в нас в Бразилії починається в середу, щоб не відсторонюватися дуже від латинського обряду й закінчується у Великий Четвер. В тому періоді християни запрошені роздумувати над Євангелією, страстями Христовими й старатися про навернення, відбутти сповідь, щоб з чистою совістю святкувати Христову перемогу над смертю. На Заході аж до 350 року це приготування до Пасхи тривало лише три дні які називалися Великодня Триднівка (Великий Четвер, П’ятниця і Субота) а 350 року Церква рішила поширити його на сорок днів, бо уважала, що три дні це замало приготування до найбільшого Свята. І так повстав Великий Піст або Чотиродесятниця. На Сході було різно. Піст був тиждень, подекуди також три дні, три тижні, але ще скорше від Заходу зайшла чотиродесятниця, тобто 40 днів посту.

Число 40 має велике значення у Святому Письмі: потоп тривав 40 днів і 40 ночей як приготування до повстання нового людства протягом 40 років Ізраїль подорожував до обіцяної Землі. Мешканці Нініви, щоб отримати прощення гріхів, постили 40 днів. Пророк Ілля йшов 40 днів і 40 ночей до Божої гори. Приготовляючися до місійної праці між людьми Ісус був 40 днів і 40 ночей у пустині. Те саме зробив Мойсей перед проголошенням Заповідей Божих. Також різні народи уважали число 40 символічним в житті. В християн сорокденний піст зайшов у звичай у приготуванні до найважливішої дати в історії Спасіння.

Editorial

A origem e o sentido da Quaresma

A “quaresma”, num dos textos litúrgicos antigos, encontrava-se, no início do cântico, uma frase que dizia: “Quadragesima die Christus pro nobis tradetur”, isto é, “daqui a 40 dias (no quadragesimo dia), Cristo será entregue por nós”, pela nossa salvação. Quaresma é abreviação de quadragesima. Mais tarde, a quaresma passou a significar o período de preparação para a Páscoa. Quaresma é, portanto, a palavra utilizada para designar o período de 40 dias no qual os católicos realizam a preparação para a Páscoa, a mais importante festa do calendário litúrgico cristão, a Ressurreição de Jesus, base principal da fé cristã. Começa na Quarta-feira de Cinzas no rito latino e antigamente na segunda feira no rito Oriental Bizantino, e hoje aqui no Brasil, por motivos práticos, começa como no rito latino, na quarta feira da primeira semana da quaresma e termina na Quarta-feira da Semana Santa. Nesse período os fiéis são convidados a refletir sobre a mensagem cristã expressa nos Evangelhos. Essa reflexão deve levar o cristão a aprofundar sua compreensão da Palavra de Deus e a intensificar a prática dos princípios essenciais de sua fé e à conversão.

Até o ano 350 d.C., a preparação para a Páscoa era de apenas três dias como o Tríduo Sagrado da Semana Santa: Quinta-feira Santa, Sexta-feira Santa (Paixão) e Sábado Santo. No ano de 350 a Igreja decidiu aumentar o tempo de preparação para a Páscoa, para 40 dias. Isso aconteceu, porque a Igreja compreendeu que três dias eram insuficientes para que se pudesse preparar adequadamente tão importante e central evento. Surgia, assim, a Quaresma. Isso na Igreja Latina. No Oriente houve vários costumes em diversos lugares: três dias, três semanas e 40 dias entrou aos poucos na prática ainda antes do ano de 350.

O número 40 é muito significativo dentro das Sagradas Escrituras: O dilúvio teve a duração de 40 dias e 40 noites, como preparação para uma nova humanidade, purificada pelas águas. Durante 40 anos, o povo hebreu caminhou pelo deserto rumo à terra prometida. Antes de receber o perdão de Deus, os habitantes da cidade de Nínive fizeram penitência por 40 dias. O profeta Elias caminhou 40 dias e 40 noites para chegar à montanha de Deus. Preparando-se para cumprir sua missão entre os homens, Jesus jejuou no deserto durante 40 dias e 40 noites. Moisés havia feito o mesmo. Os povos antigos atribuíam ao número 40 diversos significados simbólicos. Para os cristãos, os 40 dias de reflexão, jejum e penitência é um tempo de intensa preparação ao acontecimento mais marcante na História da Salvação, a Ressurreição de JesusCristo.

Намірення за Євангелізацію

Щоб Церква у Китаю встоялася у вірності й зростала в єдності.

Поки в Бразилії ми бачимо людей які піднімають прапори за комунізму, в інших місцях борються за здобуття свободи. Ми маємо приклад наших українських предків, які не мали церков, голодували, їм забороняли говорити в імені Бога. Реальність Церкви, які ще мусять сховатися є суворою, болісною, небезпечною, а в Китаю ця реальність ще існує. Багато хто задається питанням, чому ми молимося за Китай, якщо ми маємо свою реальність, свою Церкву, свою культуру? Відповідь проста: Тому що це прохання Церкви, і якщо це її прохання, ми, як діти цієї матері, повинні бути готові її почути.

У нашій Українській Католицькій Церкві є стільки мучеників, священників, єпископів, ченці і черниць, миряни, які постраждали за віру, їх кували та вбивали лише за те, що вони були вірними вірі та навчанню Ісуса Христа. У Китаю багато заарештованих, у тому числі священників, єпископів, засуджені до покарання, семінаристи повинні вийти, щоб пройти належну доктринальну підготовку. Чому засоби масової інформації не показують цих питань? За словами молодого



Намірення за Євангелізацію



китайського священика Томаша Чжана: *“Життя китайського священика не сильно відрізняється від життя інших країн, за винятком догляду за безпекою. Вони повинні працювати таємно, і багато сплять вдень, а працюють вночі, “коли поліцаї сплять, щоб їх не забрали у в’язниці”.*

Навіть через важкі випробування є вірність Христу, Церкві та Папі Римському, який сам в одній зі своїх аудієнцій на площі Святого Петра у Ватикані звернувся до китайських католиків такими словами: *“Ця нагода дозволяє мені висловити близькість. і особлива прихильність до всіх китайських католиків які у своїх щоденних викликах продовжують мати надію, віру і любов”.* Нехай Марія, зверне свої милосердні очі на Китайську Церкву, щоб вони завжди залишалися вірними та жили в гармонії з Церквою у всьому світі. Амінь!

О. Стефан Вонсік, ЧСВВ

Intenção pela Evangelização

Rezemos para que a Igreja na China persevere na fidelidade ao Evangelho e cresça na unidade.

Enquanto no Brasil se observa simpatizantes levantando bandeiras em favor do comunismo, em outros lugares lutam para conquistar a liberdade. Temos o exemplo de nossos ancestrais ucranianos que passaram fome, que não tinham igrejas e que eram proibidos de falar o nome de Deus. A realidade de uma Igreja que deve ficar escondida na clandestinidade é dura, doída, perigosa, e na China essa realidade ainda existe. Muitos questionam o porquê de rezarmos pela China se temos nossa realidade, nossa Igreja, nossa cultura? A resposta é simples: Porque é um pedido da Igreja, e se é pedido dela nós como filhos desta mãe devemos estar prontos a ouvi-la.

A nossa Igreja Ucraniana Católica possui tantos mártires, padres, bispos, religiosos, leigos que acabaram sendo torturados e mortos só por serem fiéis a fé e ao ensinamento de Jesus Cristo. Na China muitos são presos, incluindo padres, bispos, religiosos, são condenados a castigos, os seminaristas devem sair para receber uma adequada formação doutrinal. Por que a mídia não mostra essas questões? Segundo relato de um jovem sacerdote chinês Tomás Zhang: *“a vida de um padre na China não é muito diferente da de outros países, a não ser no que se refere aos cuidados com a segurança. Tém que trabalhar de forma secreta e muitos dormem de dia e trabalham à noite, “quando os policiais dormem, para evitar de ir para a prisão”.*

Mesmo passando por duras provações, existe fidelidade à Cristo, à Igreja e ao Papa. Ele mesmo em uma de suas audiências na praça de São Pedro no Vaticano voltou-se aos católicos chineses com a seguinte mensagem: *“Esta ocasião me permite expressar uma proximidade e afeição especial por todos os católicos da China, que nos seus desafios diários, continuam a ter esperança, acreditar e amar”.* Que Maria advogada nossa, volte seus olhos misericordiosos à Igreja da China, para que possam permanecer sempre fiéis e possam viver em harmonia com a Igreja espalhada pelo mundo. Amém!

Pe. Estefano Wonsik, OSBM

Апостольство Молитви

Апостольство Молитви Апостолят Божої любови



Апостолят Молитви це братство християн, які свідомі й переконані про своє спасення і вічне щастя, стараються передати іншим молитвою, прикладом життя і щоденними жертвами віру в здійснене спасіння людства жертвою смерти й воскресінням Христа.

Бог, з любови не лише обіцяв але здійснив спасення людства. Задля того Син Божий стався людиною і пожертвував своє життя за всіх: “Бог бо так полюбив світ, що дав свого Сина єдиного, щоб кожний хто в нього вірує не пропав, але щоб мав життя вічне” (Йо 3,16). Звідси, кожний, хто приймає Його як Спасителя має обіцянку від самого Бога, що вже має в собі життя вічне. Божа любов довела його до того, щоб післати на світ Свого Сина, який перейшов через смертне хресне терпіння, щоб освободити віддалене від нього людство. Ісус дав своє тіло, повис на хресті, щоб будучи мертвими через гріх, ми могли жити для Бога.

В листі до Римлян (6,23) говориться про вічне життя як дар Божий, тобто дарунок, що Бог нам дає. І ми маємо прийняти цей великий і чудовий дар, що його Бог нам дає.

До нас належить прийняти дар спасення і жити вірою в Божу любов, бо не ми заслуговуємо ділами на спасення і воно не приходить від діл, щоб ніхто не величався (Еф 2,8-9). “Довідавшись, що людина оправдується не ділами закону, а через віру в Ісуса Христа, ми й увірували в Христа Ісуса, щоб оправдатися нам вірою в Христа, а не ділами закону; бо ніхто не оправдається ділами закону (Гал 2,16).

Віра, що Христос заслужив нам вічне життя має оживлювати думки, діла і всі почування членів Апостольства Молитви й це воно має поширювати між інших, щоб прийняли вірою Христа й Його Євангелію й ніколи, через брак віри, не відкидали його з їхнього життя.

О. Тарсикій З.

Apostolado da Oração

Apostolado da Oração apostolado do Amor de Deus



Deus, por amor, quis salvar o homem que o desprezou e para isso Ele próprio, na pessoa de Segunda Pessoa da Trindade, nasceu, viveu e morreu como homem para salvá-lo da perdição. O Filho de Deus assumiu os pecados da humanidade e se ofereceu em sacrifício para justificar o pecador: “Porque Deus amou o mundo de tal maneira que deu o seu Filho unigênito, para que todo aquele que nele crê não pereça, mas tenha a vida eterna.” (Jo 3:16).

Dessa forma, todos os que O aceitam como Salvador recebem não apenas a promessa mas recebem realmente a vida eterna.

Deus, por amor, dispôs-se a dar seu Filho para vir ao mundo e passar pela agonia e morte na cruz a fim de resgatar a humanidade perdida. Jesus levou em seu corpo os nossos pecados sobre o madeiro, para que estando mortos para o pecado, nós pudéssemos viver para a justiça. O filho de Deus assumiu sobre si e carregou a nossa culpa.

A parte final da carta aos Romanos 6:23 fala acerca da vida eterna e de que ela é um dom gratuito de Deus. Ou seja, um presente para cada um de nós. E o que nós temos que fazer é aceitar esse inestimável presente que Deus nos oferece. “E o testemunho é este: que Deus nos deu a vida eterna; e esta vida está em seu Filho. Quem tem o Filho tem a vida; quem não tem o Filho de Deus não tem a vida”. (1 Jo 5:11-12).

Além de aceitar, também devemos exercitar a nossa fé. “Porque pela graça sois salvos, por meio da fé; e isto não vem de vós, é dom de Deus. Não vem de obras, para que ninguém se glorie”. (Ef 2:8-9). “Sabendo, contudo, que o homem não é justificado por obras da lei (de Moisés), e sim mediante a fé em Cristo Jesus, também temos crido em Cristo Jesus, para que fôssemos justificados pela fé em Cristo e não por obras da lei, pois, por obras da lei, ninguém será justificado” (Gl 2:16).

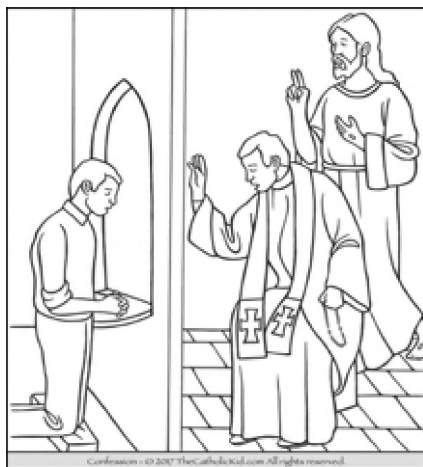
Assim, a salvação não depende essencialmente de nossas boas obras mas da salvação realizada por Cristo. Precisamos aceitar, pela fé, Cristo, o Autor da salvação e, claro, tudo o que ele nos ensinou, para possuir a salvação.

Pe. Tarcisio

Congregação Mariana

O sacramento da Reconciliação

A Grande Quaresma é o tempo favorável para fazermos análise da prática da nossa fé. Para isso a Igreja desenvolveu toda uma programação que favorece esse exame de consciência. Já nos primeiros séculos do Cristianismo as pessoas buscavam se preparar da melhor forma possível para as grandes solenidades, principalmente o dia Santo do Natal e da Páscoa. O que se nota é que, na preparação para a Páscoa (Quaresma) estamos muito mais sensíveis para as coisas de



Deus e olhamos com mais seriedade para a vivência real das nossas crenças. Nota-se um número maior de pessoas nas celebrações e uma diminuição nas festas e ambientes profanos. O meio que a Igreja coloca para favorecer esta preparação é o sacramento da reconciliação (confissão). Encontros, reflexões, romarias, celebrações litúrgicas, tudo isso encaminha o fiel para o exame de consciência e o sacramento da confissão. Inclusive a Igreja orienta para que se substitua o termo confessar, por reconciliar. Porque este sacramento deve ser mais uma reconciliação com Deus, que é Perdão, do que uma “confissão” de delitos.

Percebeu-se que nos últimos anos a consciência de pecado, do certo e errado, tem de tal modo diminuído entre as gerações mais jovens. A sociedade exalta o indivíduo a ponto de colocá-lo em competição com os outros. Os conceitos de “perdão” e “salvação” tornaram-se incompreensíveis e até intoleráveis. Por que é que devemos ser perdoados? E por que deveremos ter necessidade de salvação? Temos a ilusão de controlar tudo, através da tecnologia, o recurso da eterna juventude, a ostentação do bem-estar, a eficiência e a produtividade tem sido os critérios da convivência na sociedade. E nela, qualquer limite é quebrado e transformado. O “limite” em si, até mesmo o mais natural é considerado como um “mal”. Neste caso, a confissão do pecado soa como fraqueza e o pedido de perdão a Deus parecerá um rito humilhante, inclusive por isso, muita gente vem se distancian-

Congregação Mariana

do deste sacramento. Já não se acredita na misericórdia de Deus por que não se tem consciência do pecado, e não se tem consciência do pecado porque em nós subsiste a convicção de que não existe nenhuma noção objetiva de bem nem de mal. O ego inchado não reconhece qualquer sentimento de culpa. No mundo da perfeição, numa consciência coletiva de pessoas que querem ser umas melhores que as outras, reconhecer-se pecador e necessidade de salvação pode se tornar um escândalo. Quem acredita em Deus deve sempre buscar a conversão, desmascarando toda a falsa visão do ser humano e da sociedade. O Papa Francisco lembra sempre: “É urgente recuperar o caráter de luz que é próprio da fé, pois, quando a chama se apaga, todas as outras luzes acabam também perdendo o seu vigor. Transformados por este amor, recebemos olhos novos, experimentados que há nele uma grande promessa de plenitude e se nos abre uma visão do futuro” (Lumen fidei).

Quando o perdão dos pecados se faz experiência, o escândalo dá lugar a admiração. De fato, no sacramento da reconciliação, a alegre notícia sobre o perdão dos pecados faz-se certeza, o pecador é atingido pela misericórdia de Deus e regenerado por uma graça com múltiplas conotações.

Queridos jovens e coordenadores, o perdão dos pecados é a experiência da luz. A misericórdia com que Deus atinge o pecador não é um vago sentimento de benevolência, mas a firme determinação com que Ele estende a cada um a salvação que Cristo realizou na cruz para todos, de maneira completa e definitiva. Olhem para o Cristo crucificado e com Ele nos preparemos melhor para o sacramento da Reconciliação, para que possamos no dia da Páscoa olhar o Cristo Ressuscitado e sentir a experiência de ter sido salvos por Ele.

REFLEXÃO:

- 1) Como você vivencia a experiência do sacramento da Reconciliação?
- 2) O que você sente após receber a absolvição do sacerdote no sacramento da confissão?
- 3) Como grupo de jovens o que podemos fazer de concreto na nossa comunidade para incentivar as pessoas a viverem o perdão e principalmente a se aproximarem mais seguidamente do sacramento da Reconciliação?

Sugestões:

Filho Pródigo (Lc 15, 11-32), Fariseu e Publicano (Lc 18, 9-14).

Movimento Eucarístico Jovem

Aprendendo a viver como Jesus na vida cotidiana

1. Acolhida

Acolher os adolescentes com as virtudes de Jesus escritas no cartãozinho. Distribuir na porta da sala. Antes de iniciar o Encontro trabalhar as virtudes com eles refletindo sobre a vivência de Jesus em sua família e comunidade.

2. Organizar a sala para o Encontro com:

Material: Bíblia, ferramentas....

3. Objetivo do Encontro

Levar os jovens a perceberem que a vida oculta de Jesus não é um período em que aconteceram coisas diferentes e fora do contexto da vida toda dele e da nossa.

4. Oração inicial

Vinde Espírito Santo, ajudai-nos a conhecer os mistérios da vida oculta de Jesus, durante trinta anos em Nazaré, para mais amá-lo e imitá-lo. Amém.

5. Partilhar os compromissos ou tarefas vivenciadas durante o mês Partilhar a experiência vivenciada do mês anterior.

6. Palavra de Deus

Texto para aprofundamento do tema

Mc: 6,3 - "Não é este o carpinteiro, o filho de Maria?"

Mt: 11, 25-26 - "Eu te bendigo Pai, porque escondeste estas coisas aos sábios e as revelastes aos pequeninos".

7. Aprofundamento do tema

Hoje nós vamos falar da vida oculta de Jesus. Provavelmente vocês já devem ter ouvido falar muitas coisas desse período em que não temos relatos bíblicos da vida de Jesus. Esse período vai desde sua adolescência até a sua vida pública, que seria aproximadamente com 30 anos de idade.

“Jesus crescia em sabedoria e em graça, diante de Deus e diante dos

Congregação Mariana

homens” (Lc. 2,40.50).

Portanto, Jesus viveu a vida como um processo lento e progressivo, a partir da própria condição humana no meio dos seus, no meio do povo e em vista do Reino de Deus, graças a uma criatividade transformadora.

A vida de Nazaré coloca os critérios evangélicos na nossa cabeça e no nosso coração. A vida de Nazaré chega à nossa vida em muitos momentos (serviços ocultos, doença, rotina...). Jesus nos convida a entrar na sua casa para aprender d’Ele e com Ele os valores do Evangelho.

Em nossa vida de oração descobrir o significado profundo da vida cotidiana mais simples: trabalhos, relações, família... Na vida de todos nós há momentos em que Deus intervém, tirando-nos de Nazaré para a vida pública. O dom fundamental a ser pedido é o da fidelidade, da constância, da sabedoria que sabe reconhecer as sutis palavras de Deus, ocultas no interior das pessoas de sempre, dos fatos habituais, da monotonia doméstica.

A vida cotidiana exige não apenas fidelidade, mas também amor, gratuidade. Ainda que o itinerário de Nazaré pareça pobre, se o percorremos com fidelidade e amor, ele se insere no projeto de Deus, fica iluminado... Para atravessar a Nazaré cotidiana é preciso aprender a dimensão perfeita do amor, que é doação silenciosa, é oblação alegre e livre. Nazaré pode transformar-se em Jerusalém quando, quem a habita, deixa-se possuir pela totalidade do amor no coração.

8. Dinâmica

Uma pessoa de princípios

Os mejistas se sentam em círculo. O dirigente ao centro inicia o jogo narrando uma estória de alguém. Conta fatos, viagens, atitudes, comuns na vida dos adolescentes.

Enquanto conta a história, uma bola é passada pelos mejistas. Ao terminar de contar, quem estiver com a bola deve dizer como Jesus agiria naquela situação.

O dirigente conclui dizendo que devemos praticar atitudes em nossa vida cotidiana que nos assemelham mais às atitudes de Jesus na sua vida oculta.

9. Atividade de Reflexão

Vocês concordam que Jesus não poderia ter sido tão diferente nesse

Movimento Eucarístico Jovem

período que chamamos de vida oculta? Por quê?

O que vocês acham que a passagem que acabamos de ler de Mateus tem a ver com tudo isto que estamos falando?

Revelar aos pequeninos significa revelar a todas as pessoas que estão abertas e dispostas a ouvirem e a acolherem de coração aberto a Palavra de Deus, a pessoa e o exemplo de Jesus.

10. Compromissos ou tarefas para o mês

Tentar para 15 minutos por dia em silêncio para descobrir o que Deus tem para nos dizer naquele dia ao coração.

11. Oração

Rezemos juntos esta oração e peçamos proteção a Jesus

Quando estiver doente, dai-me Jesus. Porque Ele é o Médico dos médicos, Ele é a saúde. Quando me sentir triste, dai-me Jesus. Porque Ele é a verdadeira alegria. Quando me sentir fraco, dai-me Jesus. Porque Ele é a força. Quando me sentir preocupado, dai-me Jesus. Porque Ele é o repouso. Quando estiver nervoso, dai-me Jesus. Porque Ele é a paz. Quando me sentir só, dai-me Jesus. Porque Ele é um grande Amigo. Quando me sentir tentado, dai-me Jesus. Porque Ele é a vitória. Quando estiver nas trevas, dai-me Jesus. Porque Ele é a luz.

12. Um Certo Galileu

Um certo dia, a beira mar
Apareceu um jovem Galileu
Ninguém podia imaginar
Que alguém pudesse amar do jeito que ele amava
Seu jeito simples de conversar
Tocava o coração de quem o escutava

E seu nome era Jesus de Nazaré
Sua fama se espalhou e todos vinham ver
O fenômeno do jovem pregador
Que tinha tanto amor

Покровитель на місяць березень

Святий Бенедикт - 14 березня

Святий Бенедикт з Нурсії, або Бенедикт Нурсійський народився 480 р. в Умбрії, округ Нурсії, Італія і помер 21 березня 547, в Монте Касіно, Італія — засновник ордену бенедиктинців, а також, усього західного чернецтва, головний покровитель Європи.

Походив зі шляхетної родини, навчався у Римі, але розпусність римського життя не подобалося йому і він подався в гірську місцевість неподалік від міста, де він жив у печері багато років. Слава про побожне життя Бенедикта привела до нього кількох прибічників, з якими він заснував 12 маленьких монастирів, й його запросили стати із наставником. Але Бенедикт не бачив у тих ченцях належного посвяченого життя і бажав їх направити на те, щоб жили після вимог Євангелії, але за це ченці його незлюбили й навіть старалися йому завдати смерть затроеним вином, але склянка розтріснула й вино розіллялося перед тим як він, за своїм звичаєм, перед зужиттям поблагословив. Ворожість того клиру змусила його разом з учнями перебраться південніше, до Монте-Кассіно, де вони заснували новий монастир, для якого Бенедикт склав правила, в яких висловив свої погляди на чернецтво і душу людини. Бенедикт написав монаший устав Бенедиктинського Чину, у якому, як сказав св. Григорій, «святий муж вчив так, як жив сам».

Так він став першим, хто створив продуману систему правил життя у монастирі. Згідно з ними чернець повинен був зректися самого себе і досягнути Бога, при чому він зобов'язувався не мати майна, вести життя у гідно як добрий член Товариства любові і послуху.

Згідно з Статутом святого Бенедикта Нурсійського кожен хто хотів стати монахом мав пройти річний випробувальний термін (новіціят). Монахи робили три обітниць: чистоти, бідності та послуху. Монахи мали дотримуватися мовчання, молитися згідно з установленим порядком молитов, читати Святе письмо та Отців



Покровитель на місяць березень

Церкви, забезпечувати себе за рахунок власної праці. Аскетичні норми встановлені святим Бенедиктом були досить доступними, але одночасно строгими, що й зумовило його популярність. Кожен монах приписувався до певного монастиря, у якому мав жити. Пишучи Статут Святий Венедикт взорувався в багатьох справах на правилах Святого Василя Великого який в тому часі практикували василіянські ченці на Сході. Він впорядкував чернече життя на Заході, виключив з нього анархію та бродяжництво монахів. З пливом часу цей устав став головним у католицькому чернецтві.

По смерті Бенедикта папа Григорій I сприяв поширенню бенедектинського чернецтва в Італії, Галлії і Англії.

Святий Бенедикт був канонізований Католицькою Церквою і визнаний святим у 1220 році.

Santo do mês de março - S. Bento - 14 de março

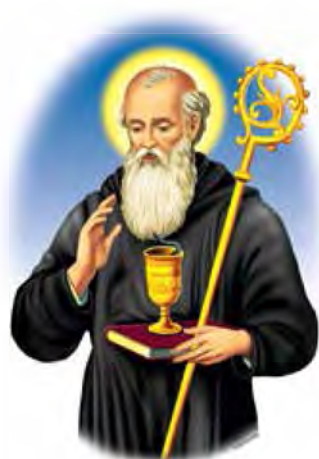
São Bento nasceu na Umbria, Itália, no ano de 480. Era de família nobre romana. Desde pequeno manifestou um gosto especial pela oração. Realizou os primeiros estudos na região de Nurcia, próximo à cidade de Spoleto. Depois foi morar em Roma para estudar filosofia.

Um eremita chamado Romano encontrou Bento e lhe deu um hábito de monge. Romano ensinou a São Bento tudo sobre a vida de eremita e levando-o para uma gruta escondida, (gruta santa), no monte de Subiáco. Lá, o jovem Bento aprofundava-se na vida de eremita e Romano o ajudava regularmente com alimentos.

São Bento ficou ali por 3 anos só em orações e estudos, sem receber visitas.

O jovem bento foi descoberto por pastores e assim passou a receber muitas visitas para conselhos e orações. Logo sua fama começou a crescer e ele passou a ser visitado por mais e mais pessoas em busca de aconselhamentos e orações.

Por causa de sua fama de santidade, São Bento foi chamado para ser o



Santo do mês de março

abade (superior) do convento de Vicovaro. Ele aceitou, desejando prestar um serviço. Porém, não combinou com a vida que os monges viviam, porque não era como ele achava que deveria ser o seguimento de Cristo.

Formou-se entre os religiosos uma antipatia contra o santo, chegando ao cúmulo de tentarem matá-lo com veneno, mas, a taça de vinho envenenada, se quebrou quando, antes de beber ele a abençoou como fazia antes de consumir qualquer alimento. Perdoou aos que o tentaram envenenar, abandonou o convento e voltou para Subiaco onde organizou a vida monástica comunitária com monges que antes viviam como eremitas e fundou em poucos anos doze mosteiros que começaram a florescer. Todos eles seguiam a famosa Regra de São Bento. As famílias nobres de Roma começaram a mandar seus filhos para estudarem nos mosteiros fundados por São Bento. Bento para escrever as suas regras, baseou-se nas regras de São Basílio da Capadócia. Foram escritas especialmente para a vida monástica comunitária no Ocidente. A regra prioriza o silêncio, a oração, o trabalho, o recolhimento, a caridade fraterna e a obediência. Assim nascia a famosa Ordem dos Beneditinos, ou Ordem de São Bento, que permanece viva e atuante até hoje, seguindo a mesma regra escrita há mais de 1500 anos. A Regra de São Bento foi também adaptada para várias congregações de monges do ocidente.

No Monte Cassino, Itália, Bento começou a pregar o Evangelho para o povo. Com a pregação e os inúmeros milagres que fazia, inclusive vários exorcismos, o povo começou a se converter. O povo de Monte Cassino derrubou o templo de Apolo, que fora construído no cume do monte e com suas ruínas construíram dois conventos, de São João Batista e São Martinho. Esta foi a origem do grande mosteiro de Monte Cassino, criado em 529, com a bênção do Papa Felix III.

São Bento morreu no ano de 547, aos 67 anos. Predisse sua morte no mesmo ano da morte de sua irmã Santa Escolástica, fundadora do ramo feminino da ordem de São Bento. Parte de suas relíquias estão no Mosteiro de Monte Cassino e outras na abadia de Fleury, na França. São Bento foi canonizado no ano de 1220 e sua festa é comemorada no dia 11 de julho no rito latino e no dia 14 de abril no rito bizantino.

Sua imagem é representada com o livro das regras; um sino, que representa a voz de Deus; um copo quebrado e a serpente representando o veneno; um corvo com um pedaço de pão no bico representando o tempo em que ele passou no deserto e uma vara representando a disciplina.

O valor do jejum para a espiritualidade cristã

Propomos alguns trechos da reflexão do Pe. Ednilson de Jesus, MIC, Reitor do Santuário da Divina Misericórdia (Curitiba) sobre o valor do jejum para a espiritualidade cristã e para o aprofundamento da intimidade com o Senhor.

1. O que a Igreja fala sobre o Jejum?

A Igreja reconhece o valor e o significado profundo do jejum para a espiritualidade cristã. O quinto mandamento da Igreja nos orienta a “Jejuar e abster-se de carne, conforme manda a Santa Mãe Igreja” (Catecismo, 2043).

Santo Agostinho reconhece o valor espiritual e moral do jejum: “a abstinência purifica a alma, eleva a mente, subordina a carne ao espírito, cria um coração humilde e contrito, espalha as nuvens da concupiscência, extingue o fogo da luxúria e acende a verdadeira luz da castidade” (Sermão sobre a oração e o jejum).

A Igreja recomenda a prática do jejum. O jejum é citado no Catecismo da Igreja Católica em 9 parágrafos específicos. Síntese desse ensinamento é a mensagem de que os gestos exteriores não devem ser vazios, mas devem ser acompanhados da conversão do coração ou da penitência interior: é por essa razão que o jejum é associado ao Sacramento da Penitência e da Reconciliação. Além do jejum, a oração e a esmola aparecem como as principais formas de expressão da penitência interior. Assim, o jejum, a oração e a esmola representam a conversão em relação a si mesmo, a Deus e aos outros. Disse o Papa Bento XVI: “em relação harmoniosa com a oração, também o jejum e a esmola podem ser considerados lugares de aprendizagem e prática da esperança cristã... jejuar é redescobrir também o aspecto corporal da fé, a abstinência do alimento é um desses aspectos”.

O Concílio Vaticano II assim nos ensina: “A penitência do tempo quaresmal não deve ser somente interna e individual, mas também externa e social. Fomente-se a prática penitencial de acordo com as possibilidades de nosso tempo, dos diversos países e da condição dos fiéis (...). Tenha-se



como sagrado o jejum pascal que há de celebrar-se em todos os lugares na Sexta-feira da Paixão e Morte do Senhor e ainda estender-se segundo as circunstâncias, ao Sábado Santo, para que deste modo cheguemos à alegria do Domingo da Ressurreição com ânimo elevado e grande entusiasmo” (Sacrosanctum Concilium, n. 110). Para o Papa Bento XVI,

2. Segundo a Bíblia o que Deus nos fala sobre o Jejum?

O Antigo Testamento é rico em passagens que revelam a prática do jejum associada à vida espiritual. No livro do Gênesis pode-se encontrar uma primeira referência ao jejum, ainda que indireta, na ordem de Deus: “Podes comer do fruto de todas as árvores, do jardim, mas não comas do fruto da árvore da ciência do bem do mal, porque no dia em dele comeres, morrerás indubitavelmente” (Gn 2, 16-17).

Na cultura judaica, o jejum era cumprido rigorosamente, o que é atestado pelos constantes desencontros de Jesus com os fariseus a respeito do tema (Mc 2,18; Lc 5,33).

Jesus jejuou durante quarenta dias e quarenta noites, depois do seu batismo.

O jejum aumenta nossa intimidade com Deus Pai e potencializa nossa oração (Mt 17,14-20; Mc 9,29). Jesus declarou certa ocasião: “quanto a esta espécie de demônio, só se pode expulsar à força de oração e de jejum”.

O Livro dos Atos registra os crentes jejuando antes de tomarem importantes decisões (Atos 13:4; 14:23).

São Paulo dá um sentido mais amplo ao jejum, inserindo-o nas práticas que nos ajudam a viver segundo o Espírito e não apenas segundo a carne: “Portanto irmãos, não somos devedores da carne, para que vivamos segundo a carne. De fato, se viverdes segundo a carne, haveis de morrer; mas, se pelo Espírito mortificardes as obras da carne, vivereis, pois todos os que são conduzidos pelo Espírito de Deus são filhos de Deus (Rm 8, 13-14).

3. Como praticar o Jejum?

O jejum deve expressar a alegria, a fé e a esperança. É Jesus mesmo quem nos ensina a esse respeito: “Quando jejuardes, não tomeis um ar triste como os hipócritas, que mostram um semblante abatido para manifestar aos homens que jejuam. (...) Quando jejuares, perfuma a tua cabeça e lava teu rosto. Assim não parecerá aos homens que jejuas, mas somente a teu Pai, que vê no segredo” (Mt 6,16-18).

A Igreja também ensina que “estão obrigados à lei da abstinência aqueles que tiverem completado catorze anos de idade; estão obrigados à lei do jejum todos os maiores de idade até os sessenta anos começados.

ШЛЯХ РЕПЕРА ВІД БОГОХУЛЬСТВА ДО ПРОСЛАВЛЕННЯ БОГА

Він був ображений на Бога та співав богохульні пісні, але на цьому шляху відкинення трапилось щось несподіване: через людей Бог промовив до його серця, ламаючи всі схеми.

Двадцятип'ятирічний Гільермо Естебан з Мадриду називає себе «християнським репером». Багатьом він відомий під псевдонімом Грілекс (Grilex). Сьогодні він використовує реп для того, аби сповіщати молодим поколінням про християнські цінності. Але так було не завжди.



Грілекс з іншими волонтерами

Все почалося, коли Гільермові було 17 років і його сім'ю сколихнуло лихо – важке захворювання його молодшого брата, якому лікарі давали мало шансів на виживання. Душу Гільермо переповнювали страждання й пригнічення і реп став для нього засобом втечі від реальності: «Одного вечора я почав писати пісню для мого брата й зрозумів, що весь той тягар почав зменшуватися» – розповідає юнак.

Від популярності до самотності

Невдовзі ця пісня набула великої популярності. Гільермо став відомим серед широкої публіки й це породило в ньому примарне

почуття вищості від інших і всесилля, що почало спотворювати його й вести хибною дорогою.

“Я почав погано ставитися до людей, що мене оточували, – ділиться він, – бо почувався кращим від інших”.

Поступово популярність почала отруювати його душу й дійшло до того, що поруч з ним не залишилося нікого й у своїй самотності він звинувачував Бога. Навіть сьогодні юнак розповідає про це зі смутком в очах.

Самотній, роздратований і з великим душевним болем – в такому стані Гільермо починає звертатися до Господа, виправдовуючи перед Ним своє віддалення від віри: «Я не знаю, чи Ти існуєш, чи ні, але, оскільки я самотній, це означає, що Ти мене не любиш. Якщо Ти існуєш, я не залишу Тебе в спокої, а якщо не існуєш, все одно не дам Тобі спокою, тим часом жбурляючи в християн словами ненависті».

Гільермо Естебан під час одного із своїх перших концертів

Бог промовляв до нього через людей

Замкнений у цій динаміці ненависті, яку виливав назовні словами своїх пісень і яка дедалі більше віддаляла його від віри й від сім'ї, мадридський юнак вперше відчув поклик Господа завдяки своїй матері, яка одного дня попросила його супроводити її на Святу Месу, аби провести разом трохи часу. Спочатку Гільермо відмовився, але матері вміють переконувати: в його серці нарешті з'явилося маленьке світло й він погодився, але з однією умовою: «Після закінчення Меси не хочу більше нічого знати ні про Церкву, ні про тебе», – заявив він.

Гільермо разом з мамою приїхав автомобілем до парафії. Як тільки він вийшов з машини, до нього з ентузіазмом підбігла дівчина, вигукуючи «Грілекс!». Це була одна із шанувальниць репера, яка хотіла привітатися з ним і запросити на зібрання, під час якого обговорювалися нові способи евангелізації. Гільермо нічого не знав



про ці зібрання, але йому було байдуже: краса дівчини й бажання побачити її знову зробили своє й він прийняв запрошення.

Грілекс із своєю мамою

Від закритості в самому собі до служіння іншим

Після цього Гільермо брав участь в інших подібних зібраннях. Одночасно, він і надалі підтримував свій імідж «популярного репера», але поступово Господь наближався до нього. Йому запропонували займатися волонтерством і він погодився, але з почуттям вищості, вважаючи себе кращим від інших. Одного разу він пережив досвід зустрічі з Богом в інших, усвідомлюючи, що це не він допомагає людям, а люди допомагають йому. Незважаючи на цей досвід, старі звички взяли верх й іспанський юнак знову увійшов у свій роль. Декілька місяців після того він випустив пісню, в якій ображав і зневажав одну дівчину. Бог знову наблизився до Гільермо через подругу, яка назвала його останню реп-пісню «сміттям». «Така відкрита оцінка відкрила мені очі на дійсність», – пригадує молодий репер з посмішкою на обличчі, додаючи:

“Мені подобається, як Бог по-різному промовляє до людей”.

Бог ламає схеми

Процес навернення юнака розпочався через усвідомлення власних страхів. Перший крок полягав у тому, що він відкрив своє серце й зрозумів, що Бог не був таким, як він його собі раніше уявляв. Він не був холодним суддею, що готовий відправити в пекло за певні вчинки. Налагоджуючи дедалі тісніший зв'язок з Ним у ширості та з відкритим серцем, Гільермо усвідомив, що «Він є Богом, Який любить, прощає, Богом, Який є поруч і Який дарує себе». І саме це усвідомлення ламало всі схеми.

Поступово юнака дедалі більше приваблював шлях з Господом. Вплив цих взаємин був таким сильним, що він думав: «Мое життя без Нього немає сенсу». Бог торкався його серця, але цього разу сягнув його глибини і юнак зрозумів, що Бог не діє, як чарівна паличка: один дотик – і твоє життя стає

Божі дари

Гільермо зрозумів, що може використовувати свою реп-музику, аби чинити добро, а не як знаряддя для того, аби, як раніше, почуватися найкращим серед інших. Він почав писати пісні, натхнені

Євангелієм, використовуючи реп-музику для того, аби передавати християнські цінності.

“Таким чином я можу допомогти зраненим людям, що відчують себе порожніми й незначними”

– зазначає він.

Подібно до Гільєрмо, змінилися також тексти його пісень. Сьогодні, за його словами, він пише для Бога, переживаючи при цьому особливий досвід: він розуміє, що головною особою в цьому процесі є Святий Дух. Тепер репер точно знає, чого хоче: передавати послання Ісуса Христа новим поколінням, бо реп-музика, як він зазначає, може бути потужним засобом євангелізації.

Брат одужав завдяки посередництву святого отця Піо

Поза телекамерами Гільєрмо розповів нашим колегам, які брали в нього інтерв'ю, про свого брата й про його теперішній стан здоров'я. «Хоча в нього є невеликі проблеми, він почувається добре, – ділиться репер. – Він веде нормальне життя й навчається в університеті, готуючись до кар'єри в аудіовізуальній сфері». Але найбільшою несподіванкою було те, що Гільєрмо зазначив, що його брат зцілювався завдяки посередництву святого отця Піо: хоча його брат був дуже хворий, саме завдяки мощам отця Піо він почав одужувати. Джерело: vaticannews.va



«КОНТРОЛЬ НАД СВІДОМІСТЮ ІЗ ЗАСТОСУВАННЯМ МАНІПУЛЯТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ – ОДНА ІЗ ОСНОВНИХ ОЗНАК СЕКТИ», – ХРИСТИЯНСЬКИЙ ПСИХОЛОГ



Чим є деструктивні релігійні секти та групи по суті? Яка їх справжня мета і в чому небезпека потрапляння під їх вплив? Підсумовуючи випуск програми «Психологічна порадня» за участі Людмили Гридковець, яка багато років вивчає це питання, можна сказати – у маніпуляції свідомістю людей, які потрапили у такі групи. Це – третя програма за участі цього психолога на тему деструктивних впливів, пов'язаних із псевдорелігійністю.

Чим секта – як група людей, об'єднаних певною ідеєю чи інтересом, відрізняється від не-секти? І чому саме поняття «секта» має на сьогодні таке негативне значення? До слова, секти бувають не лише релігійними, а й психотерапевтичними, економічними, політичними і інші. Релігійних сект і деструктивних груп в Україні багато, і часто вони маскуються під, наприклад, соціальні рухи. Отже, три основні ознаки секти як явища:

1. закрите середовище;
2. протиставлення «ми – вони»;
3. застосування певних технологій для утримання й залучення адептів та контролю їх свідомості.

«Контроль свідомості – важливий у цих випадках фактор, – підкреслює психолог. – У сектах і схожих на них групах завжди присутній контроль поведінки, інформації, емоцій...»

Саме за цими ознаками визначається відмінність між релігійною сектою

чи групою і будь-якою церквою як інституцією, незалежно від віросповідання.

«Церква – завжди відкрите середовище: туди ніхто нікого не втягує і ніхто не тримає. це особистий свідомий вибір людини, – каже Людмила Гридковець. – У Церкві немає протиставлення себе іншим, немає цього «тільки у нас – правда», як є у сектах. Навпаки, Церква каже, що людина може порятуватися різними шляхами, проте найближчий із них – через Христа. І найважливіше: Церква не контролює ні людину в усіх її проявах, ні інформацію, яку вона дістає, не застосовує технології впливу на свідомість. У сектах же і «богослужіння», й акції, і будь-яке дійство мають чітку технологічну послідовність для утримання високого емоційного фону, часто застосовуються певні гіпнотичні прийоми...»

Ще одне важливе зауваження: провідники, гуру, лідери сект чи подібних груп завжди мають свою, незвучану, мету і завжди точно знають, що роблять і якими методами діють. Йдеться про технології впливу на масову свідомість, які мають свої механізми включення людей у процес, утримування їх і, фактично, зміни особистості.

Як розпізнати маніпулятивні техніки, які мають спільну основу? Психолог каже: нічого нового за тисячі років, з часів написання Біблії, немає. І, як класичний приклад для розуміння, наводить третій розділ Книги Буття – епізод зваблювання Єви змієм.

«Опис зваблювання Єви – класична модель такої техніки, – пояснює психолог. – Перший момент – фраза «а чи справді Бог так сказав, ти впевнена?» Це «а чи ти впевнений/впевнена?» – пусковий механізм для будь-якої маніпуляції, введення у маніпулятивну структуру. Далі настає реакція «клієнта» – сумнів і підміна базових понять: наприклад, Єва, ніби виправдовуючись, починає плутати Дерево Життя й Дерево Пізнання. Коли запускається механізм маніпуляції, ми починаємо плутатися у тому, що раніше навіть на думку не спадало піддати сумніву. Наступний етап: маніпулятор дає шматочок правдивої інформації, спонукаючи, щоб ми її перевірили. Ми перевіряємо, переконуємося, що так, все правильно – і критичність мислення різко падає. А далі маніпулятор додає те, що йому потрібно, «з'їж той плід, і станеш, як Бог...» По-суті, всі маніпуляції базуються на цій моделі...»

Хто є вразливим для такого роду маніпуляцій – так би мовити, в групі ризику? Психолог каже: зарікатися не варто нікому, у людини бувають різні стани й періоди у житті, хоча, звичайно, є певні психотипи, більш схильні піддатися такому впливу.

«В першу чергу, це – люди, які шукають. Істину, віру, Бога, відповіді на певні питання, – каже Людмила Гридковець. – Уявімо: людина має перейти пустелю, і їй кажуть, що десь там є оаза, якщо забракне води. І ось людина йде пустелею, виснажена і спрагла – і бачить калюжу. Спрацьовує розпізнавальний елемент – «вода», який накладається на образ оази, і людина п'є ту брудну воду... Так і в житті: коли людина потребує, спрагла і має тільки образ «оази», перша ж калюжа, з великою ймовірністю, буде сприйнята як ця оаза...»

Друга група ризику – люди з низьким критичним мисленням: застосування певних, часто доволі примітивних, технологій легко втягує їх у поле маніпуляції.

Третя група – люди, які переживають травматичні ситуації і опиняються один на один із життєвими проблемами.

«Одна із технологій, які застосовуються у сектах, – так звана техніка «бомбардування любов'ю», коли людина отримує стільки уваги, співчуття, розуміння, скільки, можливо, ніколи не мала, – пояснює психолог. – Це – перший етап, етап ловитви адептів у тенета, тому що далі все відбуватиметься по-іншому. Ще раз підкреслю – ніхто не може бути забезпеченим від такої ситуації, навіть священнослужителі. Треба розуміти – людина, потрапляючи у те середовище, втрачає контроль над собою...»

Що робити, якщо очевидно, що близька людина потрапила під вплив секти чи групи? Психолог каже: в жодному разі не можна прямо говорити людині, що вона – в секті.

«Діяльність будь-якої секти спрямована, зокрема, на те, щоб відсікти людину від її коріння і середовища: працює вищезгаданий антагонізм «ми – вони» – тоді нею легко маніпулювати, – пояснює Людмила Гридковець. – Тому коли родина чи друзі починають протиставляти себе секті, вони ніби підтверджують – так, вони більше не родина і не друзі. З людиною потрібно говорити і м'яко відводити від цього провалля: запропонувати піти на зібрання разом, ставити запитання, спонукаючи шукати невідповідності у тому, що вона чує від гуру... Подальша специфіка контрманіпуляції у тому, що людина має бути вилючена із середовища секти фізично – принаймні, на якийсь час. І там – у горах, в селі, у подорожі, коли немає зовнішнього впливу, – спокійний діалог, прийняття і розуміння. І людина поступово відновиться. І, звичайно, потрібна допомога психолога, тому що може йтися про культову залежність, яка є залежністю, як і будь-яка інша...»

Джерело: <http://reradio.com.ua/>